

pevnost

edice

Antonín K. K.
Kudláč (ed.)

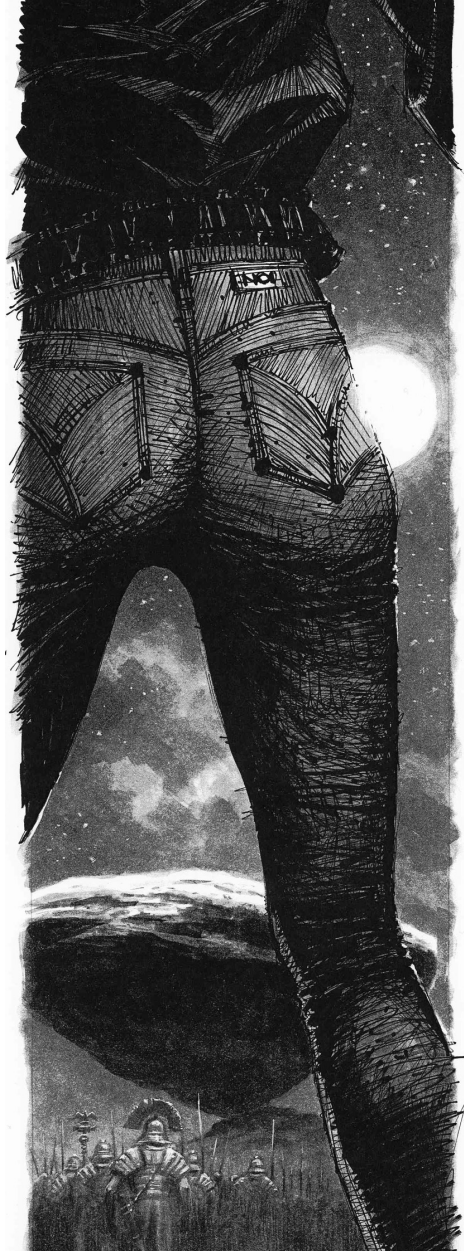
Cáry rubáše

Antonín K. K. Kudláč (ed.)

CÁRY RUBÁŠE

Antonín K. K. Kudláč (ed.)

CÁRY RUBÁŠE

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Svatopluk Doseděl, Filip Gotfrid, Jakub Guman,
Antonín K. K. Kudláč, Jakub Mařík, Vladimír Šlechta,
Michal Špaček, 2012

Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2012

Cover Art © Lukáš Tuma, 2012

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2012

ISBN 978-80-7425-161-0

Předmluva

Duchové mezi námi

Duchařské příběhy bývají často považovány za součást typicky britské tradice, zejména vánočního zvyku vyprávění u planoucího krbu, zatímco venku skučí vánice. O zjevování mrtvých a různých nadpřirozených jevech s nimi spojených se ale vypráví odedávna i jinde ve světě. Tento typ strašidelného příběhu se už dávno stal běžnou součástí hororové literatury a má mnoho podob: klasická přímočará duchařina s pointou „a on to byl duch“, moderní městský horor o tajnostech velkoměsta, fantaskní alegorie, paranormální moralita, humorné či satirické vyprávění s duchy v roli komických postav a spoustu dalších.

Takovouto rozmanitost najdeš, milý čtenáři, i v antologii původních českých *ghost stories*, kterou se právě chystáš číst. Žánrové tradice ctí vyprávění o dávném prokletí, jehož příčiny sahají do velmi hluboké minulosti a je třeba ho odčinit teprve v současnosti. Další příběh záhrobní pomsty se odehrává v šumavských lesích v časech komunismu (obě zmíněné povídky mimochodem sugestivně pracují s atmosférou českého pohraničí). Čtenář nemrava si přijde na své v nápaditém spojení erotiky a onoho světa... a příznivci akčnějšího děje zase jistě pookřejí při četbě duchařského thrilleru z Prahy, která se té naší současné podobá i nepodobá

zároveň. Moralitu poněkud jiného druhu pak přináší historika o jednom lotříkovi a jeho nešťastné oběti a pochmurnou atmosféru nakonec odlehčí (nebo možná spíš ještě více zahustí) zběsilý zápas lovců duchů proti mimořádně rafinovanému nadpřirozenému zlu...

Naše kniha by také měla být důkazem toho, že kvalitní a čtivé povídky nepíší jen žánrové špičky. Samozřejmě nemůže chybět Svatopluk Doseděl, jediný český hororový specialista, který s duchy důvěrně obcuje už ve svých starších dílech. Přední autor české fantastiky Vladimír Šlechta dokazuje, že mistrně ovládá nejen sci-fi a fantasy. Do knihy přispěl také nikoli zcela neznámý Filip Gotfrid, který si tak postupně rozšiřuje žánrový rejstřík své tvorby. A své fanoušky má i Michal Špaček, jehož antihrdina Vosák (pravda, tentokrát pod krycím jménem) poprvé vstupuje do okultních vod. Po boku těchto známých a prověřených jmen tady ale najdeme i dva mladé autory, Jakuby Maříka a Gumana, stojící zatím na počátku spisovatelské dráhy, kteří nabídnutou šanci podle mého názoru velmi dobře využili.

Nezbývá tedy, milý morbidní čtenáři, než ti popřát dobré počtení a mnoho příjemného strachu. Je totiž opravdu čeho se bát, s duchy není radno se zaplétat...

Antonín K. K. Kudláč

Vladimír Šlechta

Něco o strašidlech

Ten chlapík, o kterém to bude, dupl na brzdu a smykem přistál na chodníku. Své béžové BMW zásadně parkoval na chodnících a bylo mu jedno, že tam překáží. Vystoupil z vozu, z krabičky vyklepal marlborku. Opřený o kapotu kouřil, pozoroval dům a přemýšlel.

Byl to jeho dům. Získal ho za pár šupů, něco vrazil do rekonstrukce a obratem prodal. Dům koupila jakási germánská firma prodávající počítače (nebo snad ledničky). Nastěhovala se, za týden se vystěhovala, mezi tím zrušila kupní smlouvu. Jeden z jejích zástupců se zmínil, že uvnitř domu *sind die poltergeisten*. Nově opravený dům zůstal na krku chlapíkovi s marlborkou.

Podle způsobu parkování už tušíte, že chlapík s marlborkou není dobrý člověk. Prohlédněte si ho blíž: je obtloustlý, dlouhé prořídle vlasy má stažené do culíku, jeho obličej se podobá chladiči buldozeru. Z rozepnuté kožené bundy vykukuje ručně malovaná kravata. Dále je chlapík vkusně doplněn šedými vlněnými kalhotami a botami značky GLADIATOR. Abych nezapomněl – jmenuje se Radim.

Radim není drsoň, kterého byste si přáli; charismatický, cílevědomý, se zlatým srdéčkem pod okoralou slupkou. Radim je normální hajzl, jakých denně potkáte tucet.

V tuto chvíli teče Radimovi do jeho GLADIATORů. Tenhle dům je jeho poslední šancí. Buď ho prodá a následně poplatí dluhy, takže nám pak možná bude z televizní obrazovky kázat o etice podnikání, nebo barák zůstane na ocet. V tom případě trénuj kraula s traverzou na noze, Radime.

Dnes Radim vyzkoumá, jaké divné rejdy se uvnitř domu dějí a proč odsud ti germáni tolik upalovali. Odhazuje zbytek marlborky do houstnoucí noci. Odhodlaně vytahuje klíč od domovních dveří a odemyká.

Než odemkne, řekneme si něco o domě samotném.

Je to pěkný třípatrový činžák, postavený v pozdní secesi. Čerstvě obnovená fasáda se štukovými ozdůbkami svítí teplou žlutou barvou. Kromě novoučké červené střechy se dům honosí balkónky, věžičkami a pseudobarokní soškou. Kdybyste dům viděli před třemi roky, řekli byste, že mu pomůže už jedině bourací kladivo. Důchodce, kterému dům vrátili v restituci, se při pohledu na dům rozplakal.

Restituent ale brzo oťřel slzy a rozhodl se z domu vytráskat majlant. Měl však problém: dům byl plný stařenek a stařečků, ze kterých vyždímá sotva dvoukilo měsíčního nájmu. Zvolil obvyklý způsob: odpojil elektriku, zavřel vodu. Pak na dům pozapomněl, to víte, měl jiné starosti.

Do půl roku všichni ti nesympatičtí nájemníci zmizeli.

Z nehlídaného domu se stále něco ztrácelo, kdekomu se hodil bojler, zasklené okno, vodovodní baterie, dveře i s futry. Na podzim přišly deště. Pršelo a pršelo. Ze zdí opadávala omítka, místo omítky vykvétala plíseň. Parkety, pokud je ještě nikdo nevytrhal, nasákly vodou a vyboulily se, aby se porozhlédly z vytloučených oken. A pak se to stalo.

Tři sedmnáctiletí vykradači aut zatáhli do domu šlapku, po uši nadranou perníkem. Povalili ji na vlhkou podlahu,

a když s ní byli hotovi, ubodali ji noži typu motýlek. Od-táhli ji do sklepa a nacpali pod schody.

Tělo nikdo nenašel.

Restituent se barabizny zbavil asi čtyři měsíce poté. Pro-dal ji Radimovi za cenu vybouraných cihel, protože jediné, co při Radimově obhlídce vypadalo k světu, byla novoučká, čerstvě omítnutá zeď pod schody ve sklepe.

Za tou zdí teď bydlela Anežka.

Ještě máme chvíli čas na vyprávění o Anežce.

Anežka – to jméno patřilo hezounké dívence z městečka pod horami. Anežka žila jen s matkou. Její otec získal práci v sousedním Bavorsku a tam vydělal tolik peněz, že byste je ani nespočítali. Pak ho napadlo, že nemá zapotřebí dávat ty peníze ženské blížící se čtyřicítce. Za své finanční prostředky si přece může pořídit mnohem mladší a přitulnější subjekt. A taky že pořídil, drahouškové, to víte, že pořídil.

Anežka si náhle připadala jako hrdinka z televizního seriálu. Tatínek s poskakujícím diblíkem po boku, matka věčně nervózní, potají upíjející fernet přímo z lahve. Taková hrdinka ze seriálu se obvykle chytne špatné společnosti. Chodí za školu, flámuje až do půlnoci. Nakonec uteče z domova a její rodiče (ve stejnou dobu, ale každý zvlášť) ji hledají za deštivé noci. K ránu se všichni tři sejdou na prostyd-lém nákladním nádraží. Obejmou se vespolek, do toho jdou titulky. Stíháte mě sledovat?

Takže se Anežka chytla špatné společnosti. Navštěvova-la vinárnu (jednu z těch tří v městečku), kouřila lehké Pet-ry (asi tak čtyři za večer) a její prospěch na střední škole se zhoršil z vyznamenání na trojky. Z účetnictví měla čtyřku.

U dvoudecky bílého se seznámila s Radimem. S Radimem? No jasně, s tím Radimem, který se právě štourá klíčem v zámku. Puzzle se nám skládá.

Radim ovšem nepocházel z městečka pod horami. Ve vinárně byl pracovně. Tou dobou pracoval jako lovec hloupých holek.

Byla z toho velká láska, tedy z Anežčiny strany. Tak velká, že s Radimem odešla do Prahy, aniž cokoliv řekla matce. Obvyklá smutná historie, kterou dobře znáte ze stránek deníku Blesk a ze zpráv televize Nova.

Po intenzivní, z hlediska Radima rutinní přípravě, začala Anežka pracovat jako sexuální pracovnice (tak se tomu oklikou říká). Jediné, co ji pak drželo nad vodou, bylo čekání na další dávku pančovaného heroinu – a tu dostávala jen jako odměnu za iniciativně provedenou práci (mám na mysli sexuální práci). Hele, mně se přičí popisovat to detailně. Domyslete si to sami.

Anežka, děvucha z hor, nebyla dost tvrdá na takovou špínu. Zvadla, Radim se jí brzy zbavil. Prodal ji otrokářům ještě horším, než byl on sám. Myslíte, že to nejde, prodat člověka, milánkové? To toho víte o životě hodně málo.

Anežka upadla do apatie a stala se nepoužitelnou. Skončila na ulici. Snad měla i šanci odejít na nádraží a koupit si lístek do stanice domov, ale štitila se sama sebe. Navíc už nedokázala žít bez *háčka*, perníku a podobných svinstev. Předloktí měla rozpíchaná a černá od modřin. Byla nakažená všemi druhy pohlavních chorob. Jestli čekáte, že měla i AIDS, tak čekáte marně. AIDS neměla. O AIDS jsou jiné příběhy.

Pak ji zabili ti kluci a tělo nacpali pod schody.

Byla mrtvá. Jenže Anežka-přízrak existovala dál. Když někdo zemře ve velkém zoufalství, jeho mentální energie

vyzábí do prostoru a zůstane tam zachovaná ve formě... No, já přesně nevím, jak to funguje.

Všechny stařenky v okolí, které měly to štěstí, že jejich domy nikdo nerestituoval, to věděly už za čtrnáct dní: v Radimově domě straší.

Anežce se dům líbil. Byl to její dům. Udělala z něj past. Past na Radima. Přála si mít spolupracovníky. Brzy je měla.

Prvním se stal bezdomovec, který páchl tak hrozně, že ho vyhodili i z Hlavního nádraží. Ranila ho mrtvice, když se před ním Anežka zjevila ve své polozetlelé podobě.

Potom feťák, který si do domu zaskočil šlehnout dávku. To byl tvrdší hoch, navíc přesvědčený, že přízraky jsou nehmotné (já jsem si to původně myslel taky). Anežka ho roztrhala na kousíčky tak dokonale, jako ruská mafie rozebere ukradeného opla.

Taky se k nim přidal zloděj stavebního materiálu.

Něco vám není jasné? Jak se mohlo přihodit, že se dům stal Radimovým majetkem? Anežka to tak zařídila u Prozřetelnosti. Takové strašidlo má konexe, že byste se divili. Zatímco jsme si povídali, Radimovi se podařilo odemknout vchodové dveře. Samotinký a beze svědků vchází dovnitř.

Blíží se půlnoc (přesněji řečeno je dvacet jedna čtrnáct). Z hlediska Anežky je to jedno, jí na nějaké půlnoci nesejde. Ona úřaduje vždycky.

Radim se ocitá absolutně jinde.

Prvního potkal zloděje stavebního materiálu; na zádech nese tři litinové radiátory a záchodovou mísu. Podívá se na Radima šílenýma očima a zadrmolí: „Jak já to všechno odnesu, jak já to všechno odnesu...“

Přihodí si na hřbet futra a brašnu s vodovodními bateriemi. „To je věcí! Jak já je všechny stačím odnést?“

Něco ze zlodějovy panické ataky se přeneslo i na Radima. Pocítil hrůzu, hrdlo se mu zúžilo, srdce rozbušilo. Náhle cítí, že se před návštěvou domu měl někde vyčůrat.

Otočil se a hmátl po klice vchodových dveří. Není tam. Ani dveře tam nejsou. Co vám mám povídat, není tam ani zeď. Není tam nic, jen temnota. Už je vám to jasné?

Uprostřed temnoty zůstává schodiště nasvícené skrytými lampami.

Radim se šourá ke schodišti jako hraboš hypnotizovaný kobrou. Na první podestě se setkává s bezdomovcem.

Houmlesák spokojeně sedí na schodu a spodní část těla se mu roztéká do jakési protoplazmy. Smrděl už za života. A což teprve teď! To teda je odér.

Jsou v tom čtyři týdny nevyvezené sídlištní kontejnery i uleželá chcíplá kočka. Špína plesnivých hadrů. Popelník plný vajglů, pisoáry s ucpaným odpadem, cibule, ocet.

Radim zvrací. Poblil si kalhoty i boty značky GLADIATOR.

Prosmýkne se kolem bezdomovce a škrábe se do patra. Tam se feťák pokouší smontovat sám sebe dohromady.

Ruce, nohy, ucho a tak podobně, celkem padesát jedna kusů. Ty klouby do sebe nějak nechťejí zapadnout. Feťák je stále vzteklejší, vráží si koleno do podpaží. Zuby zahazuje za sebe, škvírou v temnotě vylétají ven a na ulici demolují nablýskané BMW – prosekávají střechu, párají polstrování, řezáky se s kvikotem zapichují do protektorů.

Radim se pokouší popoběhnout, proskočit tou škvírou do normálního světa, ale mžurka se zavřela a on břichem naráží do secesního zábradlí. Málem přepadl dolů. Rozječí se hrůzou.

Víte, co vidí tam dole?

Ve starých domech obchází schodiště kolem takzvaného *zrcadla*. To je prázdné místo, ve kterém by, v případě pozdější výstavby domu, byl umístěný výtah.

Jenže dole, na dně *zrcadla* – tam nejsou kachličky přízemí, kdepak. Schodiště se obtáčí dolů kolem nejméně dvaceti pater. Úplně vespod se převaluje rudé, sálající magma.

Radim vybíhá půl patra výš.

Anežka stojí na nejvyšším schodě; křehká, jemná, něžná, s broskvovou pletí a s hnědými vlasy rozhozenými na ramenou. Pro tuhle příležitost se oblékla do bílých svatebních šatů. Vztáhne k Radimovi pravici, ze které zbývají jen kosti obalené poloshnilými šlachami: „Pamatuješ si mě?“

A Radim si vzpomněl.

Dopálilo ho to. Čekal pořádného protivníka a ne nějakou... Pipinu, kterou zfackoval a položil na lopatky, kdykoliv se mu zachtělo.

Podívá se do rudé hlubiny a pak zase vzhůru na příznak.

„Tak dobře. Dostala jsi mě. Skočím dolů a bude po mně.“

Upřeně, velitelsky se vpíjí do velkých naivních očí dívenky z podhorského městečka. „Za minutu bude po mně, když si to tolik přeješ. Pak na tom budeme stejně – já budu mrtvý, stejně jako ty. Budeme mrtví oba dva. Už nebudeš mít žádnou výhodu. A PAK SI TO S TEBOU VYŘÍDÍM!“

Nadechne se a zařve nesmlouvavým hlasem, kterého se dřív tolik bála: „TY SI BUDEŠ PŘÁT, ABYS BYLA NIKDY NEUMŘELA!“

Sákryš, tohle nedomyslela. A Radima zná, ví, co ten surovec dokáže.

Zachvěla se a zprůsvitněla. Bezdomovec jako by přestal tolik páchnout a rozebraný feťák konečně zarazil kyčel do správného místa.

„Kurva,“ pochválil se hlasitě.

Temnota kolem šedne. Objevila se okna, dovnitř proniká žluté světlo uličních lamp. Anežka vypadá spíš jako na šňůře visící zmoklá noční košile.

A pak jsou pryč. Anežka, feťák, zloděj i houmles. Už nikdy se nevrátí. Už nikdy tady nebudou strašit a čekat na Radima.

Radim spokojeně vyjde ven a zkonstatuje, že jeho BMW se toho zase tolik nestalo. Jen až se zavrtí v sedačce, zarazí si do zadku přelomený špičák.

Dům pak prodá za šestnáct a půl melounu.

Dovolenou stráví s dvěma fantastickými kočkama na Kanárech.

A Anežka? Cožpak já vím?

Nelíbí se vám, jak to dopadlo, milánkové? Byli byste spokojenější, kdyby dobro zvítězilo a zlo bylo po zásluze potrestáno? No, to já taky, ale tentokrát to nevyšlo. Snad příště.

A jaké z toho všeho plyne ponaučení? Nedokážu ho zformulovat, ale tak nějak cítím, že v tom nějaké i tak bude.

Filip Gotfrid

Malá smrt

Díval se na nahého malého kluka a onanoval o peřinu.

Pak mu to došlo, lekl se a úplně se probudil. Kluk byl pryč, erekce rychle opadávala.

Nejdřív se mu ulevilo, že to byl jen sen, pak mu strach sevřel vnitřnosti. I když to byl jen sen, bylo to strašně špatně!

Nechápal, co se děje a proč. Proč nahý malý kluk, tak šest, sedm let; v dětském věku neměl přesný odhad. Naštěstí byl bez erekce, ale i tohle bylo dost.

Proč sakra malej kluk?!

Nikdy mu přece kluci nic neříkali! Neodsuzoval homosexuály, v podstatě o nich ani nevyprávěl vtipy, ale taky si to nikdy s chlapem nechtěl zkusit. Tím méně s dítětem!

Ve chvílích osamělé masturbace, kdy si přiznáváme svá přání, zkoumáme míru a směr vzrušení nebo se necháváme vést nápady pornografie, zaobíral se v myšlenkách ledasčím, ale dětma ne! Podíval se na předpubertačku, řekl si, že z ní bude jednou hezká holka, ale ani tu nezatáhl do svých představ při sexu, ať už sám či ve dvojici.

A teď kluk.

Skoro podvědomě se pokusil vyslovit: „To přece není pravda,“ ale vyschlý krk jej odmítl poslechnout. Teprve teď si uvědomil, že žaludek se mu zdaleka nesvírá jen strachem

z podivného snu, že má vyschlé hrdlo a rozpraskané rty, že na pozadí úvah o jeho sexuálním zaměření tepe tupá, o to však úpornější bolest hlavy.

Vysušený krk jej donutil ke kašli, začal dávit, ne ze žaludku, ale z hloubi hltanu, zarostlého šípkovým trním jako v klasické pohádce.

Nepřestal chrchlat, dokud se neodpotácel do kuchyně a nenapil se vody.

Postupně se začal rozpomínat.

Je neděle (podíval se na hodiny: půl třetí odpoledne), a včera se s kamarádem Jardou loučil se svobodou. *Zatraceně, museli jsme to hodně přehnat... pamatuju si hospodu, a pak jsme ještě táhli dál...*

Nechal vzpomínání na jindy a začal hledat prášky, kterými by uklidnil hlavu i žaludek.

Teprve když je zapil, tak si znovu pustil do hlavy toho kluka. Ne, nedává to smysl, než že to byl následek pití. Sám sobě přece nelže, v sedmadvaceti přece ví, co ho vzrušuje, zná svoje libůstky – někdo by řekl malé úchylky – a malí kluci do nich nepatří...

Miluje prsa, výstřihy, dekolty na večerních šatech, a hlavně podprsenky – bezva vzpomínky na to, jak jich pár během let postříkal; mnohem méně bezva vzpomínky na řadu pubertáckých orgasmů nad katalogy dámského spodního prádla – ale nikde žádný chlap, kluk, dítě...

Bylo to tím pitím, asi by to neměl tak přehánět.

Prášky postupně zklidnily hlavu, žaludek i stud.

* * *

S Martinými prsy v podprsence si hrál dlouho; naštěstí mohl svoji libůstku schovat za předeheru. Byl další pátek po proflámovaném víkendu a David šel s Martinou na večeři a pak do kina – on chtěl komedii, ona romantiku, nakonec se víceméně shodli na thrilleru, ale už v půlce litoval, že galantně nešel na love story; ani ta snad nemohla být tak hloupá. Pak dojeli domů a už v tramvaji se začali mazlit.

Teď Martina pololežela v obývací křesle, v džínách a obutá, a David se věnoval jejím hezky rostlým trojkám. Chodili spolu šest týdnů, spali tři a vzrušovala je i pouhá přítomnost toho druhého. Na řeči o sexu, o tom, co se komu líbí či nelíbí, byl ještě čas, zatím se navzájem objevovali.

„Už... tě... chci...“ odvdychala mu Martina postupně do ucha a Davidovo vzrušení ještě vzrostlo. Rozepnul jí zip na kalhotkách i botách, shodil je z nohou, stáhl rifle i s kalhotkami. Podprsenku jen povytáhl, aby osvobodil ňadra, a zatímco je dráždil rty a jazykem, neobratně se sám svlékal. Živočišné teplo sílilo každou minutou, konečně se na chvíli odklonil, zbavil se kalhot, pak vsunul ruce Martině pod zadek a prudce do ní vnikl.

Začínal se potit, měl dojem, že takhle vzrušený s ní ještě nebyl, ale bylo to příjemné, i její pokožka zvlhla, až mu začaly klouzat ruce... Přestal, odtáhl se a přitom zachraptěl: „Otoč se.“

Martina se obrátila, vkleče položila paže na křeslo a nabídl mu zadek.

Znovu do ní vnikl; cítil, jak mu po levém spánku stéká kapka potu, přirážel a poslouchal její vzdechy, napadlo ho, že takhle vedro mu snad bylo jen tehdy, když se milovali v koupelně v napuštěné vaně (pak měli co vytírat), cítil, že bude muset na chvíli přestat, jinak se udělá, zpomalil rytmus, rychlé při-

razy prokládal delšími pauzami, vnikal do ní, jak nejhloběji mohl... Přirazil, propnul se v zádech, zvedl hlavu...

... a uviděl ho.

Nahatý kluk, tmavovlasý, bez ochlupení (pochopitelně), bez erekce (to ho to nevzrušuje?), díval se...

David zařval, leknutím vzápětí vykřikla Martina. Zůstal v ní, vytřeštěně zíral, Martina se začala otáčet a vyděšeně se ptát, co se děje, David nereagoval, díval se k rohu sedačky, kde kluk stál, na nose ho zašimrala kapka potu, Martina vykřikla: „Dave!“ a on sebou škubl, kapka spadla, podíval se dolů, ale sám nevěděl, jestli na Martinu, nebo z nějakého podivného popudu za tou kapkou, vzhlédl – a kluk zmizel.

Pár okamžiků měl ještě dojem, že vidí jeho obrysy, jako při mizecích scénách ve starých filmech, ale pak byl určitě pryč a Martina se stále hysteričtějším hlasem dožadovala zdůvodnění.

„Nic... nic,“ snažil se vymyslet nějaké přijatelné, „jen jsem měl dojem, že vidím...“

„Co?“ vytáhla se do křesla.

„Jak se sem někdo dívá oknem.“

„Ve třetím patře?“ opáčila a bylo na ní poznat, že mu nevěří.

„No, to mě právě tak vyděsilo. Promiň, lásko,“ dodal. Erekce byla pryč a Martinina nálada taky – dnes už ze sexu nic nebude, to už na ní poznal, a byl rád. Byl zatraceně rád, protože teď už by se na nic nezmohl.

„Není divu,“ ozval se smířlivější tón, „je tu k padnutí, takže proč bys neměl mít vidiny. Otevřu okno.“

V pokoji bylo opravdu k zalknutí – i celkem teplý vzduch jarního podvečera v sauně obýváku způsobil, že se David záhy roztřásl zimou.

„Je ti dobře?“ Martina ho zkoumavě pozorovala.
„Ne docela,“ přiznal se David, „dlužím ti omluvu.“
„To je v pořádku,“ začala sbírat oblečení, „měls mi to říct.“

David mlčel.

* * *

Takže sen to není, nebo aspoň nebyl, protože při sexu s Martinou určitě nespál. Halucinace? David na ně nikdy netrpěl. A hlavně: proč malý nahatý kluk? Vždyť něco takového neviděl... no, určitě dlouho. Jasně, asi v bazénu, v takovém tom cachtátku pro děcka, možná někde viděl maminku nechávat chlapečka čůrat na ulici, ale to všechno byly malé děti. Tenhle kluk má věk na to, aby už chodil do školy, a takoví se přece nazí nikde neproducí...? A David by navíc nekoukal na čůrajícího chlapečka, ale po jeho mamince...

Něco je špatně, něco je zatraceně špatně, uvažoval, když ještě dlouho po půlnoci ležel v posteli a nemohl usnout. Martina byla určitě dávno doma a pravděpodobně už spala, ale David neměl na spánek ani pomyšlení. Znovu si tu scénu přehrával v hlavě, ale ať se přesvědčoval sebevíc, stejně by přísahal, že toho kluka opravdu viděl.

Ale když už nahého, tak proč bez erekce? Jak je to vlastně s pedofilama? Snaží se děti vzrušit, nebo se jim naopak líbí naprostá nevinnost? Jenže tohle se asi nedozví ani na internetu, i kdyby to chtěl risknout a pátrat po těchhle nechutných detailech – jenže s tím si nechce zahrávat ani na relativně anonymní síti. Koneckonců, nejdou policajti z většiny světa právě po takovýchhle lidech?